

۱. Brickhouse, Thomas, and Smith, Nicholas (1990). Socrates on Trial. Princeton University Press, p 165.
2. Ergon
۳. مک گراث، آلبرستر (۱۳۸۴). درس نامه‌ی الهیات مسیحی. ترجمه: بهروز حدادی. قم: انتشارات دانشگاه ادیان و مذاهب، ص ۱۰۹.
۴. فاستر، مایکل (۱۳۵۸). خداوندان اندیشه‌ی سیاسی. ترجمه: جواد شیخ‌الاسلامی. تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، ج ۱، ص ۶۴.
۵. ابن خلدون، عبدالرحمن بن محمد خضرمی (۱۳۷۴). مقدمه. ترجمه: محمد پروین گنابادی. تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، چاپ هشتم، ج ۱، ص ۷۰.
۶. ژیلسون، ائین (۱۴۰۲). نقد تفکر فلسفی غرب. ترجمه: احمد احمدی. تهران: انتشارات حکمت، ص ۴۵.
۷. فدایی مهربانی، مهدی (۱۳۹۳). حکمت، معرفت و سیاست در ایران: اندیشه‌ی سیاسی عرفانی در ایران از مکتب اصفهان تا حکمای الهی معاصر. تهران: نشر نی، ص ۵۷.
۸. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم شیرازی (۱۳۸۳). الحکمه المتعالیه فی الاسفار العقلیه الاربعة. قم: انتشارات مصطفوی، ج ۹، ص ۱۲۱.
۹. طباطبایی، سید محمد حسین (۱۳۶۳). المیزان فی تفسیر القرآن. ترجمه: محمد باقر موسوی همدانی. قم: انتشارات دارالعلم، ج ۵، ص ۱۹۹.
۱۰. الفناری، محمد بن حمزه (۱۳۷۴). مصباح الانس. به کوشش محمد خواجوی. تهران: انتشارات مولى، ص ۳۵.
۱۱. ارسطو خود به صراحت این ادعا را که برتری انسان بر سایر موجودات به جهت قابلیت کمال باشد بی اعتبار دانسته و دلیل آن را این می‌داند که «موجودات دیگری وجود دارند که دارای طبع الهی تری از انسان هستند» (ارسطو، ۱۳۸۱، ج ۲: ۲۴). ارسطو این موجودات را برخی اجسام آسمانی دانسته که در کتاب متافیزیک به آن‌ها اشاره کرده است. البته این نظر ارسطو را باید بر پایه‌ی اساطیر یونانی درک کرد که در آن خداوندان یونانی و فرشتگان ماهیتی انسانی دارند و در تغییر و حرکت هستند.
۱۲. ابن عربی (بی تا). الفتوحات المکئبه. بیروت: دار صادر، ص ۱۴۷.
۱۳. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم شیرازی (۱۹۸۰). الحکمه المتعالیه فی الاسفار العقلیه الاربعة. بیروت: دار الاحیاء التراث العربی، ج ۹، ص ۸۱.
۱۴. فارابی، ابونصر محمد بن محمد (۱۹۹۶). کتاب السیاسه المدنیة. بیروت: مکتبه الهلال، ص ۲۳.
۱۵. فارابی، ابونصر (۱۳۶۱). اندیشه‌های اهل مدینه فاضله. ترجمه: سیدجعفر سجادی. تهران: طهوری، ص ۲۵۱-۲۵۳.
۱۶. مسکویه، ابوعلی (۱۳۱۴). تهذیب الأخلاق و تظہیر الاعراق. قم: انتشارات بیدار، چاپ پنجم، ص ۵۷.
۱۷. ابن سینا، ابوعلی حسین بن عبدالله (۱۴۱۳). الإشارات والتنبیہات. مع شرح نصیرالدین الطوسی. تحقیق سلیمان دینا. بیروت: مؤسسه النعمان، ج ۲، ص ۳۸۷.
۱۸. ابن سینا، ابوعلی حسین بن عبدالله (بی تا). الطبیبیات من الشفاء. چاپ سنگی، ج ۲، ص ۱۸۴.
۱۹. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم قوام شیرازی (۱۳۸۲). الشواهد الربوبیه. تصحیح، تحقیق و مقدمه: سید مصطفی محقق داماد. به اشراف سید محمد خامنه‌ای. ویراستار: مقصود محمدی. تهران: انتشارات بنیاد حکمت اسلامی صدر، ص ۲۴۰.
۲۰. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم قوام شیرازی (۱۳۸۱). کسر اصنام الجاهلیة. مقدمه، تصحیح و تعلیق: محسن جهانگیری. تهران: بنیاد حکمت

صدرا، ص ۲۴۲.

۲۱. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم قوام شیرازی (۱۳۶۳). مفاتیح الغیب. تصحیح: محمد خواجوی. تهران، مؤسسه مطالعات و تحقیقات فرهنگی، ص ۵۳۲.

۲۲. همان: ص ۵۲۲.

۲۳. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم قوام شیرازی (۱۳۸۱). کسر اصنام الجاهلیة. مقدمه، تصحیح و تعلیق: محسن جهانگیری. تهران: بنیاد حکمت صدر، ص ۶۷.

۲۴. منظور از مُدرک در اینجا صورت ذهنی یا معلوم بالذات است نه معلوم خارجی که معلوم بالعرض است.

۲۵. برنجکار، رضا (۱۳۹۳). آشنایی با علوم اسلامی. تهران: سمت، ص ۱۱۴: ۱۳۲.

۲۶. ملاصدرا، صدرالدین محمد بن ابراهیم شیرازی (۱۹۸۰). الحکمه المتعالیه فی الاسفار العقلیه الاربعة. بیروت: دار الاحیاء التراث العربی، ج ۹، ص ۳۹۶.

۲۷. هوشنگی، لیلیا، و ابراهیم موسی پور و اسماعیل باغستانی (۱۳۹۱). درباره‌ی یهود: بنی اسرائیل، نورات، تلمود. تهران: نشر کتاب مرجع، ص ۴۱.

۲۸. تأکید بر سعادت تا بدان حد است که حتی فلاسفه‌ای چون فیض کاشانی قابل به این همایی میان سعادت و سیاست اند (فیض کاشانی، ۱۳۸۸: ۷۵). فیض سعادت را «راهبری به سوی حق» یا «راستی» می‌داند که در صورت رعایت آن سیاست «اشرف افعال انسانی» است (فیض کاشانی، ۱۳۸۹، ج ۱: ۳۹). او بر همین اساس سیاست را به شرعی و سیاست غیر ضروری (عرفیه) تقسیم می‌کند (فیض کاشانی، ۱۳۵۸: ۳۴۹).

۲۹. الفاخوری، حنا (۱۳۸۳). تاریخ فلسفه در جهان اسلامی. ترجمه: عبدالمحمد آیتی. تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، ص ۴۳۲.

۳۰. بیومی مذکور، ابراهیم (۱۳۶۰). درباره‌ی فلسفه اسلامی، روش و تطبیق آن. ترجمه: عبدالمحمد آیتی. تهران: انتشارات امیرکبیر، ص ۵۶.

۳۱. غزالی (۱۳۶۴). احیاء علوم الدین. ترجمه: حسین خدیو جم. تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، ص ۴۴.

۳۲. رک: مهدی فدایی مهربانی (۱۳۸۸). پیدایی اندیشه‌ی سیاسی عرفانی در ایران. تهران: نشر نی. همو (۱۳۹۳). حکمت، معرفت و سیاست در ایران: اندیشه‌ی سیاسی عرفانی در ایران از مکتب اصفهان تا حکمای الهی معاصر. تهران: نشر نی.

۳۳. کاشانی، افضل الدین (۱۳۶۶). مصنفات. تصحیح: مجتبی مینوی و یحیی مهدوی. رساله‌ی تقریرات و فصول مقلعه. تهران: انتشارات خوارزمی، ص ۶۱۵.

۳۴. مَن ساس نفسه، أدرك السیاسه: آن کس که نفس خویش را سیاست کند سیاست را شناخته است (تمیمی آمدی، ۱۳۸۵: ۶۹۹).

۳۵. آئین مملکت داری. نسخه‌ی خطی. ۱۶۰/۳۴۵۵. مجلس: ص ۱۴۴.

۳۶. علی بن ابی طالب (۱۳۸۵). نهج البلاغه. ترجمه: محمد تقی جعفری. تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی، ص ۶۶۹.

۳۷. فارابی. السیاسه. نسخه‌ی خطی ۲۱۹۹/۵. مرعشی: ص ۳۳. برای مراجعه به منابع بیشتر در مورد این معنای سیاست، رک: مجهول المؤلف. سیاست و آداب ملوک و وزارت. نسخه‌ی خطی ۸۹۴۳. دانشگاه تهران. مشجره عمادیه فی الحکمه العملیه. میکروفیلم ۶۱۸۰/۱-ف. دانشگاه تهران.

۳۸. افلاطون (۱۳۷۴). جمهوری. ترجمه: فؤاد روحانی. تهران: انتشارات علمی و فرهنگی، ص ۴۷۹.

۳۹. قرآن، طه، ۳۵۹: «وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ اسْتَعْلَى».

۴۰. قرآن، بقره، ۵: «ماده ۱۰۰: شمس، ۹».

۴۱. همان، طه، ۵.

۴۲. «أَعْطَى كَلَّ شَيْءٍ».

۴۳. خَلَقَهُ

۴۴. ثُمَّ هَدَى

۴۵. همان، ۳۳.